

strojů buňky. „Zvedá částčky do výšky dvou tisíc metrů a rozptýlí je v atmosféře tak, že prach z nebe padá i poté, co je bouře dávno pryč.“

Liet se naposledy přesvědčil, že jsou dveře důkladně zamčené a že v bouři vydrží. „Fremeni tomu říkají *matár*, písečný déšť.“

„Jednou se staneš planetologem a budeš muset používat jazyk technika,“ pokáral Pardot Kynes svého syna profesorsky. „Pořád ještě občas posílám imperátorovi hlášení, i když ne tak často, jak bych měl. Ale stejně myslím, že je nechte.“ Poklepal na jeden z přístrojů. „Á, zdá se, že atmosférická fronta už je skoro u nás.“

Liet otevřel kryt na jednom z okének a uviděl blížící se stěnu bílého a běžového prachu a statické elektřiny. „Planetolog musí používat i oči, nejen vědecký jazyk. Stačí se podívat z okna, otče.“

Kynes se na syna usmál. „Je načase se zvednout.“ Zasedl k dlouho nečinnému ovládání a povedlo se mu uvést dvojité suspenzorový mechanismus do chodu. Buňka se vzepřela přitažlivosti a nadzvedla se od země.

Čelo bouře se po nich vrhlo a Liet zavřel okenici. Doufal jen, že to prastaré meteorologické zařízení bude držet pohromadě. Věřil do jisté míry otcově intuici, ale ne jeho praktičnosti.

Vejcítá buňka se na suspenzorech hladce zvedla, ačkoli jí otfásaly první poryvy. „Tak, a je to,“ zaliboval si Kynes. „Teď nám začne práce —“

Bouře je zasáhla jako úder kyjem a zvedla je vysoko do svého víru.

O několik dní dřív, při cestě do hluboké pouště, objevili Pardot Kynes a jeho syn známé stopy botanické testovací stanice, opuštěné už před tisícem let. Většinu podobných výzkumných zařízení fremeni vyplnili a vybrali odtud cenné předměty, ale tahle izolovaná stanice pod skálou zůstala bez povšimnutí, dokud na ni nenarazil Pardot Kynes.

On a Liet dokázali otevřít dveře pokryté písečnou skořápkou a nahlédli dovnitř jako přízraky do krypty. Museli čekat v pálícím slunci, až se nebezpečný, zatuchlý vzduch vymění. Pardot Kynes přecházel sem a tam v sypkém písku,

zadržoval dech a nakukoval do tmy; čekal, až budou moci vejít a stanici prozkoumat.

Botanické testovací stanice byly postaveny ve zlatém věku starého Impéria. Kynes věděl, že tahle pouštní planeta tehdy nebyla ničím zvláštní, neměla žádné významné přírodní zdroje, nebyl důvod ji kolonizovat. Když sem zensunnitští poutníci dorazili po mnoho generací trvajícím otroctví, doufali, že tu konečně najdou svět, kde by mohli být svobodní.

Ale to bylo před objevem melanže, drahocenné látky, která se nevyskytovala nikde jinde v celém vesmíru. A tím se všechno změnilo.

Kynes už o téhle planetě nemluvil vůbec jako o Arrakis, což bylo jméno zapsané v imperiálních záznamech, ale používal místo toho fremenské jméno Duna. Ačkoli byl v podstatě fremen, oficiálně zůstal služebníkem pádišáha imperátora. Elrood IX. ho pověřil úkolem odhalit záhadu koření: odkud pochází, jak se tvoří, kde se dá najít. Třináct let žil Pardot Kynes mezi obyvateli pouště; oženil se s fremenkou a vychovával svého napůl fremenského syna, aby šel v jeho stopách, aby se stal příštím planetologem Duny.

Kynesovo nadšení pro tuto planetu nepolevovalo. Byl nadšen možností dozvědět se něco nového, i když to znamenalo, že se musí vrhnout doprostřed bouře.

Prastaré suspenzory buňky bzučely ve vytí Koriolisovy bouře jako hnízdo rozdrážděných vos. Meteorologické plavidlo nadskakovalo ve vířících proudech vzduchu jako ocelový balon. Prach hnaný větrem mu rozdíral plášť.

„Tohle mi připomíná červánkové bouře, které jsem viděl na Saluse Secundus,“ uvažoval nahlas Kynes. „Úžasná podívaná – ohromně barvitá a velice nebezpečná. Náraz větru se mohl přihnat z ničeho nic a rozdrtit tě. V takovém počasí by člověk nechtěl být venku.“

„V tomhle taky ne,“ podotkl Liet.

Jeden z postranních plátů se pod tlakem větru prohnul; trhlinou se s vysokým zaječením prodrál vítr. Liet se vrhl k šterbině. Měl po ruce opravářskou soupravu a pěnový tmel, protože si byl jistý, že ta prastará buňka musí prasknout. „Jsme v rukou božích a rozdrtit nás to může kdykoliv.“